

гледахъ, стори ми се такъвъ и искаше ми се да се поотстранж... Азъ чакъ сега си отдъхнахъ.. — каза Кардашевъ, като поимаше жъдно свободния въздухъ на полето.

— Ти дѣйствително бѣше приплѣднѣлъ, Кардашевъ!

— Желаетъ ли да минемъ на Курубагларъ?

— Вѣтъра е силенъ, по-добръ да влѣземъ въ града.

На Курубагларъ е приятенъ празниченъ день; тогава е люденъ и оживенъ. Тогава гледашъ фамилии насѣдали подъ сѣнкитѣ... Гласове се чуятъ между дърветата... Любоovníци можешъ да срѣщнешъ тамъ, а по нѣкога — и нѣкой увисналъ на клона...

— Ти много духовито завърши картината, но я направи зловѣща. Ти неможешъ да бъдешъ поетъ.

— Това не прѣчи да бъде тя вѣрна... Сѣ плодове отъ разнитѣ вариации на любовта.

— Но ти, Холски, можешъ ли си прѣдстави живота безъ страсть, безъ любовъ, безъ страдания? Ако нѣкога се въдвореше царството на твоята мила утопия, знаешъ ли какво щеше да остане въ свѣта?

— Какво?

— Нищо! Нищо отъ онова, което съставлява живота, истинския животъ.

— Да, и щяхъ да липсатъ занимателни теми за поетитѣ, които нещяхъ да иматъ за какви страсти, мъки, отчаяния и самоубийства да пишатъ! — отговори пронически Холски, като гледаше съ любопитство войницитѣ, що се обучавахъ прѣдъ пѣхотнитѣ казарми.

XXVI

М и т и н г ъ.

Колата влѣзохъ отъ южний край на Витошка улица. Когато дойдохъ до точката, дѣто я прѣсича Алабинска (улица Генералъ-Муткуровъ), видѣхъ, че нѣколко конни стражари се зададохъ на прѣпусканица отъ къмъ градската градина, па завихъ къмъ свети Кралъ.